

sin sag – hvis vi åbner op for bistandshjælp til direktørfruer. Jeg tror godt, at jeg kan forudsige, hvilken folkelig reaktion vi får på det!

I modsætning til bl.a. Enhedslisten, men også andre partier, er SF jo optaget af fordelingspolitik, optaget af at tage fat på det, vi kalder de velhavendes velfærd og andel i velfærdsgoderne. Det er faktisk vores hensigt og mål at sikre, at velfærdsydelse rammer befolkningsgrupper, der er trængt. Endelig er vi i den øjeblikkelige situation mere optaget af at sikre en bedre service med de midler, vi kan stille til rådighed for de grupper i samfundet, der har det skidt.

Hvad er så det centrale i velfærdsdebatten? Det er dels at vedstå de ubestridelige gevinster for den brede befolkning, der var og er velfærdssamfundets fortjeneste. Sammenholdt med fortidens fattigdom, nød og betryk er det en kendsgerning, at grupper i periferien af vores samfund har fået langt bedre økonomiske vilkår.

Det er ligeledes en kendsgerning, at de her har langt bedre økonomiske vilkår i sammenligning med de samfund, der er optaget af markedssteoretiske nyliberalistiske ideologier. Det gælder de ældre, det gælder de syge, det gælder de handicappede, og det gælder de arbejdsløse.

Og det er også lige præcis på de områder, velfærdskampen mellem højre og venstre i dansk politik står i dag. Det er også dér, debatten har stået her til formiddag. Samtidig er vi meget langt fra vejs ende, og de seneste års førte politik har efter vores opfattelse bragt Danmark i den forkerte retning.

Hvad er det så, vi mangler i velfærdskonstruktionen? Først og fremmest markante skridt til grundlæggende at bryde med masseudstødelsen og massearbejdsløshedens absurde logik. Vi kender alle sammen den meget høje menneskelige og økonomiske pris, der følger de mennesker, som rammes af arbejdsløshed. Vi ved også meget præcist, hvilken social arv der følger med.

Derfor er velfærdsdebattens mest centrale punkt at komme med svar og virkeliggøre svar, der bryder med arbejdsløshedens logik. Jeg synes, det er iøjnefaldende, hvor lidt arbejdsløsheden har fyldt i formiddagens debat. Det er både af hensyn til de arbejdsløse, men det er også af hensyn til de mennesker, der er i arbejde. Der er brug for tid til børn, der er brug for tid til venner, der er brug for tid til livet selv.

Der er flere veje at gå, og flere kan betrædes samtidig: nedsat arbejdstid, attraktive orlovs-

ordninger, bedre barselorlovsordninger, skraldemandsmodeller osv.

Det næste, der er brug for, som stort set også har været fraværende i formiddagens debat, er at gøre op med ventelistesituationen i et samfund, der er så rigt, som det danske. Der er ventelister til tilbud til børn, omsorg for de gamle i vores sundhedssektor, til en bolig osv. osv.; det er absurd, at et så rigt samfund efterlader ventelister på disse helt fundamentale områder.

Det er helt uforståeligt for andre end meget teoretisk belæste liberalister, at der er fornuft i at indrette et samfund på denne måde, når der samtidig er massearbejdsløshed og en række servicehuller på fundamentale velfærdsområder.

Det tredje velfærdstema, vi opfatter som centralt, er polariseringen af samfundet; den polarisering, vi er vidne til, og som er stigende i disse år. Vi kan se den på børneområdet, hvor der er en gruppe af børn, det oplagt går dårligere end nogen sinde før. Vi kan se det på voksenområdet, hvor hver eneste dansk by har en gruppe af voksne, der er købet af enhver type af samfunds- og arbejdsliv.

Derfor er det efter vores opfattelse vigtigt at komme med reelle svar og andet end pseudo-svar om strafferammer, når vi diskuterer, hvorfor vi har problemer i bunden af vores samfund. Når vi også får denne type af problemer, skyldes det, at det socialt står skidt til i bunden af vores samfund.

Derfor er det efter SF's opfattelse nogle underlige pseudodebatter, vi har været vidne til her efter jul både i forbindelse med nytårstaler og i forbindelse med radikale udmeldinger fra Nyborg.

Er det virkelig rigtigt, at boligstøtte er et af det her samfunds hovedproblemer? De korte tal er, at vi pr. bolig yder cirka dobbelt så meget i tilskud til mennesker, der har deres egen bolig, i forhold til, hvad vi yder til folk, der lejer. Hvorfor er det et samfundsmæssigt problem? Var det ikke fornuftigere at yde den største støtte til dem, der har de største sociale problemer, dem, der bor i vores sociale boliger? Sådan er det ikke. Dem, der får den ubetinget største støtte, er mennesker med den største indkomst, og dem, der køber den største bolig. Det er socialt uretfærdigt, så det brager.

Det undrer mig i øvrigt, at borgerlige ordførere i dag, som er så optaget af, at velfærdsmidlerne skal ramme rigtigt, ikke er mere optaget af rentefradragets skævheder. Det rammer skævt,